

види наистина да желае чилѣкъ и да чака смъртъта на нѣкого, когато може да е благополученъ по другъ начинъ; па най-послѣ, зная ли и азъ? Смъртъта нѣма да слуша наш' тѣ намѣренія, я?

Фросинка.

Смѣешъ ли ся ты, момиче? ты ще го земнешъ съ условіе чи подирь малко ще тя остави вдовица. Това, не ся смѣй, трѣба да ся пише и въ *контрактъ*. Много безочливъ щѣ да е наистина, ако не умре слѣдъ три мѣсяцы. Но на го чи иде.

Марія.

Охъ! Фросинке, какъвъ *суратъ*?

СЦЕНА ОСМА.

ГРАБЧО, МАРІЯ, ФРОСИНКА,

Грабчо, Марія.

Да прощавате, госпожице! Но нѣма да ся докачите, вѣрвамъ, чи ся представлямъ предъ васъ съ очила. Зная чи хубостъта ви удря въ очитѣ дору и на слѣпнѣтъ, чи тя блещи сама отъ себе като звѣзда, и чи не е нужда отъ очила за да я види чловѣкъ; но и звѣздытъ най послѣ съ очила ги гледатъ, както знаете; звѣзда сте и вый, и каква звѣзда? най хубавата помежду звѣздытъ Фросинке, нѣщо,